

Sygnatura akt IV U 183/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lutego 2020 r. w J.

sprawy z odwołania M. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 3 czerwca 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o świadczenie rehabilitacyjne

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 3 czerwca 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. N. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy od dnia 13 marca 2019 r.;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 183/19

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. N. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 3 czerwca 2019 r. znak (...) odmawiającej jej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres po 13 marca 2019 r. Domagała się zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że w ubiegłym roku stwierdzono u niej nowotwór złośliwy i od dnia 12.09.2018 r. do dnia 12.03.2019 r. przebywała na zasiłku chorobowym. Podczas trwania radioterapii doznała podgłowego złamania V kości śródrcza lewego. Gips został zdjęty dnia 6 grudnia 2018 r. RTG wykazało brak zrośnięcia kości. Lekarz zalecił wnioskodawczyni zakup ortezy, jej stałe noszenie przez 4 tygodnie oraz rehabilitację. Wnioskodawczyni codziennie przez okres 4 miesięcy uczęszczała na rehabilitację. Podczas wizyt kontrolnych u lekarza, który nadzorował rehabilitację, otrzymywała skierowania na kolejne zabiegi rehabilitacyjne. Organ rentowy wyznaczył termin badania na 16 kwietnia 2019 r., tj. po dwóch miesiącach od złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne. W tym czasie palce wnioskodawczyni, dzięki codziennej rehabilitacji, zginały się już do połowy, co wg lekarza orzecznika uzasadniało odmowę przyznania wnioskodawczyni świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz nie wziął pod uwagę, że po zakończeniu okresu zasiłkowego wnioskodawczyni kontynuowała rehabilitację.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie (k. 8) wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy przyznał, że decyzją z dnia 3 czerwca 2019 r. (...) odmówiono wnioskodawczyni przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy zarzucił, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona decyzja jest zgodna z obowiązującymi przepisami, a w szczególności z art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z

ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wnioskodawczyni po zakończeniu okresu zasiłkowego nie była bowiem niezdolna do pracy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. N. ma 53 lata. Zawodowo zajmuje się zarządzaniem zasobami ludzkimi. Pracowała jako animator. W dniu 3 listopada 2018 r. w wyniku upadku doznała urazu lewej ręki. W tym dniu podlegała ubezpieczeniom społecznym.

(**dowód:** bezsporne)

Wnioskodawczyni cierpi na stan po złamaniu podgłowym V kości śródreżca lewego.

(**dowód:** opinia biegłego ortopedy z dnia 02.12.2019 r., k – 18-18v)

Wnioskodawczyni pobierała zasiłek chorobowy w okresie od 12.09.2018 r. do dnia 12.03.2019 r. W dniu 12.03.2019 r. wnioskodawczyni wyczerpała okres zasiłkowy.

M. N. złożyła następnie wniosek o świadczenie rehabilitacyjne.

W styczniu 2019 r. wnioskodawczyni rozpoczęła zabiegi rehabilitacyjne.

Decyzją z dnia 8.12.2017 r. nr (...) organ rentowy odmówił jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

(**dowód** : bezsporne)

Po 12 marca 2019 r. wnioskodawczyni nie była zdolna do pracy. Jej dalsze leczenie rehabilitacyjne rokowało nadzieję na odzyskanie zdolności do pracy. Po dniu 12 marca 2019 r. poprawa stanu zdrowia była minimalna w stosunku do stanu zdrowia wnioskodawczyni w trakcie pobierania zasiłku chorobowego. Jedynym sposobem poprawy funkcji ręki było kontynuowanie leczenia usprawniającego przez okres 6 miesięcy od zakończenia pobierania zasiłku chorobowego.

W dniu 2 grudnia 2019 r. u wnioskodawczyni nadal występowały dolegliwości bólowe w rzucie stawu śródreżno-paliczkowego, szczególnie palca V ręki lewej. Zmniejszenie dolegliwości bólowych i zwiększenie ruchomości może nastąpić przede wszystkim po leczeniu usprawniającym.

(**dowód:** opinia biegłego ortopedy z dnia 02.12.2019 r., k – 18-18v)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, a w szczególności na dokumentach znajdujących się w aktach postępowania przed ZUS i na dokumentacji medycznej złożonej przez wnioskodawczynię. Ich prawdziwość w toku postępowania sądowego nie była przez strony kwestionowana.

Sąd oparł się także na opinii biegłego z zakresu ortopedii, która zostanie omówiona w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni żądała zmiany zaskarżonej decyzji ZUS poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159). Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu

zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie nie było sporne podleganie wnioskodawczyni do ubezpieczenia, lecz okoliczność czy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego była zdolna do pracy.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni wymagała wiadomości specjalnych. Z tych względów Sąd zasięgnął opinii biegłego ortopedy. Biegły w opinii wskazał, że wnioskodawczyni po 12 marca 2019 r. nadal była niezdolna do pracy i zasadne było przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy.

Organ rentowy składał zastrzeżenia do opinii, jednak zastrzeżenia te sprowadzały się do polemiki z wnioskami opinii. Zarzuty zgłoszone przez organ rentowy nie wymagały zlecenia opinii uzupełniającej, ponieważ opinia biegłego zawierała odpowiedź na twierdzenia strony pozwanej sformułowane jako zarzuty. W szczególności organ rentowy zarzucił, że przebyte złamania i zgłaszane dolegliwości nie przekładają się na istotne upośledzenie stanu czynnościowego organizmu. Stopień naruszenia nie powoduje obecnie istotnego ograniczenia zdolności do pracy wnioskodawczyni. Twierdzenia te są de facto odmienną oceną stanu zdrowia wnioskodawczyni, pozbawioną argumentacji. Biegły w opinii wyjaśnił, że poprawa stanu zdrowia wnioskodawczyni po 12 marca 2019 r. była minimalna, co koresponduje z twierdzeniami wnioskodawczyni, że na dzień zakończenia pobierania zasiłku chorobowego nadal miała przykurcze palców i inne dolegliwości, a jedynie rehabilitacja prowadzona w trakcie i po tym okresie poprawiła stan jej zdrowia. Zwrócić uwagę należy, że lekarz orzecznik oraz komisja ZUS badali wnioskodawczynię po dniu 16.04.2019 r., a w tym dniu wnioskodawczyni była już po trzymiesięcznym okresie zabiegów usprawniających.

Na podstawie opinii biegłego ortopedy Sąd ustalił, że wnioskodawczyni ze względów ortopedycznych nie była zdolna do pracy po 12 marca 2018 r.

Biegły ortopeda jasno, rzeczowo i rzetelnie odpowiedział na pytania Sądu.

Sąd uwzględnił sporządzoną opinię, przyjmując ją jako podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Opinia charakteryzowała się spójnością, była szczegółowo uzasadniona, jej wnioski nie budziły wątpliwości. Podkreślenia przy tym wymaga, że powołany w sprawie biegły jest doświadczonym specjalistą w swojej dziedzinie, odpowiadającej kategorii schorzeń stwierdzonych u wnioskodawczyni.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, publ. Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej w sprawie opinii. Z tych względów uznał przeprowadzoną opinię za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się na ustaleniach poczynionych przez biegłego lekarza ortopeda, Sąd uznał, że M. N. była niezdolna do pracy po dniu 12 marca 2019 r., kiedy to wykorzystała zasiłek chorobowy.

Powyższe okoliczności skutkowały uwzględnieniem odwołania wnioskodawczyni i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku na podstawie przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczyni była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.